

DANIEL VIGHI

**DECEMBRIE,
ORA 10**

roman

EDITURA ALBATROS

ÎNSURĂTOAREA

În concediu, Petcu s-a dus mai întotdeauna la fratele său, la fosta casă părintească și a stat zile în șir pe capul lor, îi ajuta, ce-i drept, la treburile gospodăriei: dimineața mătura curtea, seara aștepta să vină găștele de la iaz.

Da' ce, ăsta-i concediu? Nu s-a gândit niciodată că ar putea face altceva. A fost la nunțile celor două fete ale fratelui său și la câteva botezuri, a mâncat supă cu tăiței de casă, friptură de porc și sarmale, a băut un pahărel de țuică și altul de bere, nu mai mult pentru că nu obișnuiește, i-a plăcut întotdeauna viața moderată, atunci se simțea el bine când era ponderat, în fapt nici nu putea altfel deoarece acest lucru îi era intrat în sânge de la naștere. Alții sunt făcuți să-și risipească viața cu chefurile și desfrânarea, îi cunoști de la o poștă, după înfățișare, au nasul coroiat și roșu, iar dacă nu beau încep mâinile să le tremure. În ceea ce-l privește, Slavă Domnului, s-a ferit de toate astea, la urma urmelor nici nu-i făcut pentru așa ceva, duce o viață regulată, cu program, cu toate că, iată, nu se simte nici el prea bine, cam tușește, este alergic. De aceea și-a trecut în programul zilnic plimbări prin parc, însă de când a început căldura a renunțat, mai bine stă în casă, chiar dacă-i foarte cald, cel puțin nu se mișcă, stă în pat sau pe scaun, dă drumul la radio,

face duș, dimineța se freacă pe spate ca să-și activeze sângele, își clătește gura cu hipermanganat. Căldura i-a buimăcit pe toți, nu numai pe el, pare că nimeni nu mai are chef de nimic. Doamna Silvia, vecina de la trei, i-a povestit cât de greu le este celor din fabrică, dumneaei lucrează la războaiele de țesut. „Să nu crezi, vecină dragă”, i-a spus, că la CFR este mai ușor în asemenea zile. Imaginează-ți cât de greu se muncește în echipa de întreținere a liniei, ăia trebuie să dea cu târnăcopul printre traversele și pietrele încinse de soare toată ziua, ba mai sunt, în asemenea momente, și probleme deosebit de grele, rosturile dintre linii sunt altfel decât în trecut, adică la distanțe mai mari tocmai pentru ca să nu te zgâlțâie când mergi cu trenul, și spațiile acelea care permit fierului să se dilate nu sunt suficiente, așa că se poate întâmpla ca linia să se deformeze de căldură, și atunci să vezi dumneata câte probleme sunt, că trenurile au un orar fix, nu pot să întârzie la nesfârșit, să aștepte până te scarpini în cap și te hotărăști să te apuci de treabă, trebuie acționat repede, el a fost întotdeauna foarte atent cu treburile astea, în fiecare dimineță și seară mergea personal până la acarii de la capătul stației, și asta zi de zi. Acu-i mulțumit că a scăpat de toate, are o pensie pentru care nu dă socoteală la nimeni, de multe ori îi trece prin cap gândul insurătorii, chiar dacă i-a cam trecut vremea. Vorba cântecului: „Nu-i niciodată prea târziu, iubirii să-i întinzi o mână”.

Doamna Silvia îl privește uimită, pe urmă râde: „Așa-i cum zici, domnu' Petcu, lasă pe mine, poate ți-oi găsi vreo văduvă la locul ei, că la noi sunt multe”. Chicotește satisfăcută. „Să știi că m-am și gândit, dom' Petcu, într-una din zile, dacă nu ți-o fi ajuns și matale de câtă vreme stai singur, asta nu-i viață, e altceva să ai pe lângă mata pe cineva, să știi că nu ești singur pe

lumea asta". „Așa-i cum zice", încuviințează fostul șef de gară, el a fost întotdeauna pentru o familie, dar nu una dintr-astea cum sunt în ziua de azi, când tinerii se iau una, două și pe urmă umplu sălile tribunalului pentru divorțuri, sunt foarte multe cazuri dintr-astea, trebuie să fii chibzuit și să vezi cu cine te însoțești la orice vârstă ai fi. Uite, el a avut un coleg de servicii care s-a înșurat flăcău tomnatic. Părerăa lui e că doamna s-a lăcomit la salariul omului. Numai că femeia aceea s-a grăbit, nu a căutat să vadă ce fel de om era, e adevărat că noiăștia de la CFR suntem toți cu ordinea și programul intrat în sânge, numai căășta nu-i întreg la minte, se spală pe mâini după ce dă mâna cu oricine, și acasă ține o ordine prea de tot, a pus-o la treabă ceva de speriat, în plus de asta are și ideea fixă cu microbii, încât biata femeie s-a îngrozit și s-a grăbit să scape de el cât mai repede.

Doamna Silvia râde: „bată-te să te bată, domnu' Petcu", îi zice. El însă nu râde, o privește serios, astea nu sunt lucruri de glumă, fiecare dintre noi avem felul nostru de a fi și de aceea trebuie să-ți cunoști partenerul de viață: „Mă uit la tineretulășta cum se giugiulește prin parcuri, te uiți la ei și înțepenești de mirare, e ceva de speriat, eu unu' mă și mir că nimeni nu-i bagă în seamă de parcă ar fi corect ce se întâmplă".